U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **A. H.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. KUKHK-26117/RG/2016-21, vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 124/2017, o žalobkyní vznesené námitce podjatosti,

t a k t o :

Soudci Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Jan Rutsch, JUDr. Pavel Kumprecht, Mgr. Helena Konečná, JUDr. Ivona Šubrtová, JUDr. Magdalena Ježková, JUDr. Jana Kábrtová a Mgr. Tomáš Blažek **n e j s o u** vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 30 A 124/2017.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně v řízení o žalobě vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) pod sp. zn. 30 A 124/2017 namítla podjatost *„všech soudců zdejšího soudu v aktuálním obsazení“* a navrhla jejich vyloučení z projednávání a rozhodování *„nejenom této věci“* a předložení věci jinému soudu téhož stupně podle § 12 odst. 1 o. s. ř. z důvodu delegace nutné, protože dle ní jinak *„opět reálně hrozí, že jimi bude pokračováno v dalším pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů“*.

[2] K námitce se vyjádřili všichni soudci správního úseku příslušného krajského soudu, přičemž žádný z nich neshledal důvody zavdávající pochybnosti o podjatosti.

[3] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka podjatosti není důvodná.

[4] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že není oprávněn rozhodovat o vyloučení soudců z projednávání a rozhodování *„nejenom této věci“*, neboť o případné podjatosti rozhoduje vždy jen ve vztahu ke konkrétní věci (viz § 8 odst. 1 s. ř. s.).

[5] Záruka rozhodování věci nezávislým a nestranným soudcem patří mezi součásti práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Nestrannost soudce je jedním

z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a důvěry občanů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich zástupcům). Kategorii nestrannosti je třeba vnímat i v rovině objektivní. Za objektivní nelze považovat to, jak se nestrannost soudce subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), ale to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodovat o této otázce se však musí na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04).

[6] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako výjimečný. Proto lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen z opravdu závažných důvodů, které mu skutečně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 19/2003 - 16).

[8] V projednávané věci žalobkyně vyjádřila pouze obecný nesouhlas s obsazením soudu, což nelze považovat za legitimní důvod pro vyloučení soudce z rozhodování věci. Reálné pochybnosti o podjatosti namítaných soudců může totiž s ohledem na výše uvedené vyvolat pouze konkrétní tvrzení žalobkyně týkající se vztahu soudců k projednávané věci, jejím účastníkům či zástupcům. Žalobkyně však Nejvyššímu správnímu soudu žádné takové tvrzení o podjatosti namítaných soudců nesdělila.

[9] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud v posuzované věci k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro to, aby soudci JUDr. Jan Rutsch, JUDr. Pavel Kumprecht, Mgr. Helena Konečná, JUDr. Ivona Šubrtová, JUDr. Magdalena Ježková, JUDr. Jana Kábrtová a Mgr. Tomáš Blažek byli vyloučeni z projednání a rozhodnutí shora uvedené věci.

[10] Vzhledem k uvedenému závěru Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod pro přikázání věci jinému krajskému soudu ve smyslu § 9 odst. 1 s. ř. s., jehož se žalobkyně domáhala. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobkyně sice odkázala v souvislosti s tzv. delegací nutnou výslovně na § 12 odst. 1 o. s. ř., citovaný předpis (konkrétně část první a třetí) se však dle § 64 s. ř. s. uplatní na řízení ve správním soudnictví přiměřeně pouze tehdy, nestanoví-li s. ř. s. jinak. V s. ř. s. je tzv. delegace nutná upravena v § 9 odst. 1, a proto byla k rozhodnutí použita tato právní úprava.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu